

men som jeg før nævnte, er denne Anvisning af meget usikker Bestaffenhed. I mangfoldige Tilfælde har Børnesaderen vidst at unddrage sig fra at betale enten paa den ene eller den anden Maade eller ved at tage Afsoning ved Fængsel paa Vand og Brød i Stedet for at betale, selv om han kunde have betalt, og som jeg før nævnte, kan det ikke ventes at blive bedre, naar han skal betale Mere end hidtil, saa at Kommunerne blive dem, der komme til at betale, og deres Krav paa at faae refunderet af Børnesaderen, hvad de har betalt, bliver høist usikkert. Man kan gaa ud fra, at i mangfoldige Tilfælde ville de ikke faae det, og Byrden kommer altsaa hovedsagelig i stort Omfang til at falde paa Kommunerne. Lad os først se, hvorledes Reglerne hidtil have været. Dette staar kortelig nævnt i Motiverne saaledes:

„Den nuværende Ordning er den, at Moderen, der forgyæves har søgt Bidraget inddrevet hos Børnesaderen, og som ikke selv er i Stand til at udrede hele Udgiften til Børnets Underholdning, maa henvende sig til sin egen Forsørgelseskommune, for at faae den nødvendige Hjælp, hvilken da betragtes som en hende selv ydet Fattigunderstøttelse.“

Denne Regel har medført, at naar Moderen ikke er i Stand til at ernære sit Barn, og Almentationsbidraget ikke indkommer, maa ganske vist hendes Forsørgelseskommune træde til, men ingenlunde absolut med Halvdelen af Underholdningsomkostningerne, saaledes som Lovforslaget paahyder, men kun med saa meget, som Moderen maatte antages at trænge til, og som hun maatte antages ikke selv at kunne udrede. Dertil kommer endnu, at da denne Understøttelse betragtes som Fattighjælp, har Kommunen, som yder denne Fattighjælp, Moderens Forsørgelseskommune, derved den Raadighed over denne Hjælps Ydelse og Anvendelse, som i det Hele taget følger med Givnen af Fattighjælp. Kommunen kan bestemme, hvor meget den vil give Moderen, og Kommunen kan bestemme, hvorledes de Penge, den giver Moderen, skulle anvendes, f. Ex. om Børnet skal blive hos Moderen, dersom hun er i Stand til at have det, eller det skal udsættes i Pleie, og da hvor, og hvad der skal betales derfor. Men hele denne Raadighed fra Kommunens Side over, hvor meget den vil give, og hvorledes det skal anvendes, gaar bort efter Lovforslaget. Hvad Kommunen skal give, er ubetinget det, som Børnesaderen ved Resolution eller Forlig er kjendt pligtig til at betale. Deri kan Kommunen ikke gjøre noget Afdrag, og en

Raadighed over Anvendelsen deraf har Kommunen ikke, thi Lovforslaget indeholder, hvad Udvalget har billiget, udtrykkelig, at de Bidrag, som Kommunen yder, skulle ikke betragtes som en Moderen ydet Fattighjælp. Kommunen faar altsaa ikke Raadighed over, hvor meget den vil give hende, og heller ikke over, hvorledes den givne Hjælp skal anvendes, fordi det ikke skal betragtes som en hende ydet Fattighjælp. Ogsaa dette vil jo meget fordyre Udgifterne for Kommunen og forøge den Byrde, som vedkommende Kommune, der jo nu een Gang skal betale, enten det bliver Opholds- eller Forsørgelseskommunen, har at bære. Dersom man vil gaa ind paa, at Kommunen altsaa paaføres en saa stor og forøget Byrde, som jeg nu har tilladt mig at paavise, i Virkeligheden vil blive Tilfældet ved dette Lovforslag, vil det jo være i sin Orden, at man i hvert Fald suldt ud er opmærksom derpaa, hvortil Betænkningen ikke synes at give nogen særlig Anledning, idet den overhovedet ikke beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Det er bekjendt, at de kommunale Afgifter ere de mest trykkende, og at de have en Tilhøielighed til bestandig at vøge, og at det er berettiget, saa meget som ste kan, og inden for lovlige, tilladelige og rimelige Grændser, at væрге Kommunerne imod, at de kommunale Byrder blive større, end hidtil, mod at der paalægges Kommunerne nye Udgifter, enten Byrder, man slet ikke hidtil har kjendt, eller Byrder i større Omfang end hidtil. Det er derfor, jeg har tilladt mig at fremdrage denne Side af Sagen, som jeg tror fortjener at tages ganske alvorlig under Overveielse. De andre Forslag, som ere fremkomne fra Udvalget, skal jeg i Enkeltighederne ikke føle mig fristet til at beskæftige mig særdeles med. Det ærede Medlem for Svendborg (Lang) talte varme Ord imod Ufædeligheden og talte om, at man vilde forebygge Ufædeligheden og burde modvirke den. Men er dette Lovforslag stiftet dertil? Ja, det bliver efter min Mening et stort Spørgsmaal. Lad os en Gang se, hvorledes Lovforslaget stiller sig i saa Henseende, og hvorledes det navnlig kan benyttes af ufædelige eller løsaftige Kvinder. Det siges, at det er ikke sjældent, at en løsaftig Kvinde, naar hun har havt med flere Mandfolk at gjøre og bliver besvangret, henvender sig til En eller Flere af disse, som eie Noget, og tager Betaling af hver af dem, for at de kunne blive fri for at blive udlagte af hende som Børnesader. Dette vil hun efter Lovforslaget saa meget lettere kunne gjøre, thi naar hun paa den Maade har faaet Penge af dem, der kunne betale, kan hun udlægge